

JESÚS CIVERA

El plagi

Hi ha tres plagis a Espanya que resplendeixen més que el sol. El d'Ana Rosa Quintana, presentadora de televisió; el de Luis Alberto de Cuenca, secretari d'Estat de Cultura, i el d'Eduardo Zaplana, president de la Generalitat Valenciana. Així que es va descobrir el plagi de Quintana, va saltar a les pàgines madrilenyes el de Cuenca, i ara ha caigut en les xarxes de la reproducció assistida el mateix cap del Consell valencià. Més que fluir, tot convergeix, últimament, cap al paper de calc. Quintana va copiar paràgrafs sencers d'una novel·la de Danielle Steell, *Album de familia*, i va patir una persecució mediàtica incruenta que va acabar amb la periodista penjada en la via pública. Luis Alberto de Cuenca, quan es va assabentar d'això seu, s'hi va retornar com aquells boxadors que trauen forces de la dignitat tacada i defensà l'indefensable, és a dir, l'originalitat del seu escrit, tasca impossible perquè el seu llibre contenia un excés d'imatges i semblances respecte a un altre d'anterior. Eduardo Zaplana, el tercer de la classe, ha reproduït frases d'un sens fi d'autors, tots ells coordinats pel portaveu d'economia en les Corts de Madrid, Vicente Martínez Pujalte, en el volum *Análisis de financiación autonómica*, editat per Bancaixa fa vuit mesos.

Però el cas d'Eduardo Zaplana és el més enigmàtic, i també paradigmàtic, amb diferències notables sobre els altres dos. Ni l'han lapidat en les places difusores de mercaderies informatives, ni li han reclamat explicacions pel plagi, i fins i tot li perdonen, segons sembla, haver caigut en la temptació. En una temptació directa, o en forma del *negre* habitual, avalant amb la seua firma un llibre extret en gran part de mans alienes i sense citar fonts documentals. No parlem, naturalment, dels continguts que es formulen en *El acierto de España* (l'esquema de finançament és el que ha anat promovent Zaplana, i pel que fa al model d'estat, l'afer queda en unes taules descafeïnades: l'actual mapa autonòmic és

perfecte, així en el cel com en les terres basques i catalanes).

Ara bé, el perdó de la premsa sobre el *pecat* de Zaplana és tan evident com el silenci que ha envoltat el demostrat plagi. Potser és que els mitjans escrits i parlats consideren que un polític amb les responsabilitats del president autonòmic està en el dret de firmar un assaig pel procediment de la còpia, seguint la metodologia de l'ús actiu de negres mentre aquests mateixos crítics resulta que aviven el foc per cremar en la foguera Ana Rosa Quintana, com ha succeït. Això no

“El perdó de la premsa sobre el ‘pecat’ de Zaplana és tan evident com el silenci que ha envoltat el demostrat plagi.”

obstant, el problema ètic derivat de la simulació i de l'aparença, de la impostura i el falsejament, és major perquè es tracta d'un responsable polític –i de l'envergadura del president–, atès que a més a més el llibre afecta el possible futur dels ciutadans, i no com el d'Ana Rosa, exclusivament dedicat al lleure o al negoci editorial. Els afers morals cotitzen a la baixa, sens dubte, i heus ací els comentaris de Baltasar Porcel o de Josep Penuau, minimitzant el cas del polític, per confirmar això que he dit. Si el plagi del responsable sobirà –el fet del *suposat engany*, encara que fóra inconscient quan va cedir el torn al *negre*– es justifica amb la vènia de l'opinió publicada, i després que Zaplana sostinguera que havia escrit

“fins la darrera coma”, és que alguna cosa hi falla.

I no és un llibre qualsevol, com sap tothom. Zaplana el fa servir com a trampolí per a la seua carrera de successió d'Aznar. La seua presentació a Madrid, que ha estat comentada fins a la Coxinxina, emparat el president pels vicepresidents Rato i Rajoy, per Ana Botella, per José Bono –que va acudir a l'acte del president de la Generalitat saltant-se el del seu *company* Maragall–, per l'arquebisbe de València García-Gasco, i per un bon grapat de ministres, la seua presentació a Madrid, dic, estava organitzada sota les regles de l'estratègia i el càlcul. Una altra cosa és que li funcione el pla. Que haja generat més animadversió en Aznar que plaer (si Ana Botella vol). Que Aznar cante d'alegria per la Moncloa davant el poderós acte de Zaplana a Madrid. O que a Aznar se li mengin els dimonis sabent com sap que la cerimònia que va catapultar al món *El acierto de España* anunciava la resplendor d'una figura disposada a recollir la seua herència i obria un meló successori que el president del govern es vol menjar tot sol. A ningú no li agrada que li assenyalen els terminis en un procés que Aznar desitja controlar. I Zaplana s'ha autoinvitat a una cerimònia encara tancada.

Molta tela, i molta ambició –legítima– en Zaplana per fer una esvarada tan greu. El llibre que ha utilitzat per embarcar-se en aquesta aventura colossal, és una font de problemes. El material, ofert al sanedrí del PP en mà, sota el pal·li madrileny, hauria de ser perfecte. Però el text és ple de goteres. Els fidels argumenten que els paràgrafs idèntics descoberts no són més que una formalitat, i el seu partit a València apunta al suposat *negre* –Martínez Pujalte– com l'origen de la desgràcia de Zaplana, el qual aguanta l'arruixada amb la sort de cara: la premsa calla i sembla admetre l'assumpte del plagi com un fet normal. En Zaplana. No en Ana Rosa.